

Lillekort.

Det var en gang et par fattige folk; de bodde i en ussel stue, der det ikke var annet enn svarte armo'a, så de hverken hadde å bite eller brenne. Men hadde de næsten ingenting av annet, så hadde de en ren Guds velsignelse av barn, og med hvert år fikk de ett mere. Nå kunde de igjen vente sig ett. Det var mannen ikke mye glad i; han gikk støtt og grein og gav vondt fra sig, og sa at én gang syntes han det kunde være nok av de Guds gaver; og da tiden kom at konen skulde få barnet, gikk han til skogs efter ved, for han vilde ikke se den nye skrålhalsen; han fikk tidsnok høre ham, når han skrek efter mat, sa han.

Da mannen vel hadde gått, fikk konen et vakert guttebarn, og straks han var kommet til verden, så han sig om i stua.

«Å kjære mor,» sa han, «gi mig noen gamle klær efter brødrene mine og et par dagers niste, så vil jeg ut i verden og friste lykken. Du har barn nok likevel, ser jeg.»

«Bære mig for dig, sønn min,» sa moren, «du er altfor liten ennu; det er ingen råd.»

Men guttungen blev ved sitt, og tagg og bad, så lenge til moren måtte la ham få noen gamle filler og litt niste i et knytte, og så gikk han nokså glad og trøstig ut i verden.

Men aldri før hadde han gått, så fikk konen en gutt til; han så sig også ikring og sa: «Å kjære mor, gi mig noen gamle klær efter brødrene mine og et par dagers niste, så vil jeg ut i verden og finne igjen tvillingbror min; du har barn nok likevel du.»

«Bære mig for dig, du er altfor liten, din stakkar,» sa konen; «det er ingen råd.»

Men det hjalp ikke, guttungen tagg og bad, så lenge til han fikk noen gamle filler og et knytte med niste, og så ruslet han nokså modig ut i verden og skulde finne igjen tvillingbroren.

Da nå den yngste hadde gått en stund, fikk han se bror sin et stykke fremmenfor sig. Han ropte til ham og bad ham stanse: «Bi du,» sa han, «du legger i vei som du hadde betaling for det; men du burde ha sett den yngste bror din også, før du drog ut i verden.» Den eldste stanset da og så sig tilbake, og da nå den yngste hadde kommet efter, og hadde fortalt hvordan det hang sammen, at han kunde være bror hans, sa han videre: «Men la oss sette oss ned, og se efter hvad hu mor har gitt oss med til niste,» og det gjorde de.

Da de hadde gått et stykke, kom de til en bekk, som fløt igjennem en grønn eng, og der sa den yngste at de burde gi hverandre navn; «siden vi måtte skynde oss, så det ikke blev tid til å gjøre det hjemme, så får vi gjøre det her,» sa han.

«Hvad vil du hete da?» spurte den eldste.

«Jeg vil hete Lillekort,» svarte den andre; «enn du; hvad vil du kalles?»

«Jeg vil hete kong Lavring,» svarte den eldste.

Ja, de døpte hverandre, og så gikk de videre. Men da de hadde gått en stund, kom de til en korsvei, og der blev de enige om å skilles og ta på hver sin hånd. Det gjorde de; men aldri før hadde de gått en liten stund, så møttes de igjen; de skiltes på nytt og tok hver sin vei; men om en liten stund gikk det like ens: de møttes igjen før de visste av det, og slik gikk det også tredje gangen. Da gjorde de den avtalen at de skulde gå til hver sin kant, den ene i øst og den andre i vest.

«Men kommer du engang riktig i nød og ulykke,» sa den eldste, «så rop tre ganger på mig, så skal jeg komme og hjelpe dig; men du må ikke rope på mig, før du er i din ytterste nød!»

«Det blir vel ikke så hastig vi sees da,» sa Lillekort.

Så sa de hverandre farvel, og Lillekort gikk i øst og kong Lavring i vest.

Da nå Lillekort hadde gått en stund alene, møtte han ei gammel, gammel krokrygga kjerring, som bare hadde ett øie. Det snappet Lillekort.

«Au, au! hvor blev det av øiet mitt?» ropte kjerringa.

«Au, au!» ropte kjerringa, «hvor blev det av øiet mitt?»

«Hvad gir du mig, skal du få et øie?» sa Lillekort.

«Jeg gir dig et sverd som er slikt at det kan

vinne på en hel krigsmakt, om den var aldri så stor,» svarte kjerringa.

«Ja, kom med det,» sa Lillekort.

Kjerringa gav ham sverdet, og så fikk hun igjen øiet sitt.

Så gikk Lillekort videre, og da han hadde gått en stund, møtte han igjen ei gammel, gammel krokrygga kjerring, som bare hadde ett øie; det stjal Lillekort, før hun visste av det.

«Au, au! hvor blev det av øiet mitt?» ropte kjerringa.

«Hvad gir du mig, skal du få et øie?» sa Lillekort.

«Jeg gir dig et skib, som kan gå ferskt vann og salt vann, berg og dype daler,» svarte kjerringa.

«Ja, kom med det,» sa Lillekort.

Kjerringa gav ham et ørlite skib, som ikke var større enn at han stakk det i lomma; så fikk hun øiet sitt igjen, og de gikk hver sin vei.

Da han hadde vandret en lang stund, møtte han for tredje gang ei gammel, gammel krokrygga kjerring, som bare hadde ett øie; det stjal Lillekort igjen, og da kjerringa skreik og bar sig ille og spurte hvor det hadde blitt av øiet hennes, sa Lillekort: «Hvad gir du mig, skal du få et øie?»

«Jeg gir dig den kunsten å brygge hundre lester malt i ett brygg,» sa kjerringa.

Ja, for den kunsten fikk kjerringa øiet sitt igjen, og de tok hver sin vei.

Men da Lillekort hadde gått et lite stykke, syntes han det kunde være verdt å prøve skibet. Så tok han det op av lomma og satte først én fot i det og siden den andre, og aldri før hadde han steget op i det med det ene benet, så blev skibet mye større, og da han så steg oppi med det andre, blev det så stort som skibene som går i sjøen. Så sa Lillekort: «Gå nå ferskt vann og salt vann, berg og dype daler, og stans ikke før du kommer til kongens gård!» Og straks fór skibet avsted så fort som fuglen i lufta, til det kom litt nedenfor kongsgården; der stanset det. I vinduene på kongsgården hadde de stått og sett Lillekort komme seilende, og allesammen blev de så forundret, at de løp ned og skulde se hvad det var for en som kom farendes i lufta på et skib. Men mens de løp ned fra kongsgården, hadde Lillekort steget ut av skibet sitt og puttet det i lomma igjen; for straks han steg ut av det, blev det så lite som da han fikk det av den gamle kjerringa. De fra kongsgården så ikke annet enn en liten fillete gutt, som stod nedved stranden. Kongen spurte hvor han var fra, men det sa gutten at han ikke visste; ikke visste han hvordan han hadde kommet der heller; men han bad så inderlig vakkert om å få tjeneste på kongsgården; var det ikke annet å gjøre for ham, kunde han bære ved og vann for kokkejenta, sa han; og det skulde han da få lov til.

Da Lillekort kom op på kongsgården, så han at alt var klædd med svart der, utvendig og innvendig, både vegger og tak; han spurte da kokkejenta hvad det skulde være til. «Jo, det skal jeg si dig,» svarte hun; «kongsdatteren er for lang tid siden bortlovt til tre troll, og næste torsdagskveld skal det ene komme og hente henne. Ridder Rød har nok sagt sig god for å frelse henne, men tro om han er kar til det; og så kan du vel vite at her er sorg og stur.»

Da torsdagskvelden kom, fulgte Ridder Rød prinsessen ned til stranden — for der skulde hun møte trollet; og så skulde han da bli der nede og passe på henne; men han gjorde nok ikke trollet stor skaden, skal jeg tro, for aldri så snart hadde prinsessen satt sig på strandkanten, før Ridder Rød kløv op i et stort tre som stod der, og gjemte sig det beste han kunde mellom grenene. Prinsessen gråt og bad så hjertelig at han ikke måtte gå fra henne; men Ridder Rød brydde sig ikke om det han: «Det er bedre at én mister livet enn to,» sa Ridder Rød.

Imens bad Lillekort kokkejenta så vakkert om han kunde få lov å gå ned til stranden litt.

«Å, hvad vil du der da?» sa kokkejenta, «du har ikke noe der å gjøre.»

«Å jo, kjære vene, la mig få gå,» sa Lillekort; «jeg vil så gjerne ned dit og more mig litt med de andre guttene, jeg også.»

«Ja ja, gå da,» sa kokkejenta, «men la mig

«Det er bedre én mister livet enn to,» sa Ridder Rød.

se du ikke blir der lenger enn til kveldsgryta skal henges på og steika skal settes på spett; og ta så med dig et dyktig fange ved herinn på kjøkkenet igjen.»

Ja, det lovte Lillekort, og løp ned til stranden.

Med det samme han kom dit kongsdatteren satt, kom trollet farende, så det suste og bruste om det; det var så stort og digert at det var fælt, og fem hoder hadde det.

«Ild!» skrek trollet.

«Ild igjen!» sa Lillekort.

«Kan du fekte?» ropte trollet.

«Kan jeg ikke, så kan jeg lære,» sa Lillekort.

Så slo trollet efter ham med en stor tykk jernstang han hadde i neven, så jordspruten stod fem alen til værs.

«Tvi!» sa Lillekort, «det var noe, også det! Nå skal du se et hugg av mig!»

Så grep han sverdet han hadde fått av den gamle krokryggete kjerringa, og hugg til trollet, så alle fem hodene føk bort over sanden.

Da prinsessen så hun var frelst, var hun så glad at hun ikke visste hvordan hun skulde bære sig at; hun både hoppet og danset. «Sov nå en liten stund på fanget mitt,» sa hun til Lillekort, og mens han lå der, drog hun en gullklædning på ham.

Men nå varte det ikke lenge før Ridder Rød krabbet ned igjen av treet, da han så det ikke

mere var noen fare på ferde. Kongsdatteren truet han så lenge, til hun måtte love at hun skulde fortelle han hadde frelst henne; for hvis hun ikke sa det, så vilde han ta livet av henne. Så tok han lungen og tungen ut av trollet og la i lommenørklæ sitt, og leide så prinsessen tilbake til kongsgården; og var det ikke blitt gjort ære på ham før, så blev det da nå. Kongen visste ikke hvad han skulde finne på til heder for ham, og alltid satt han på hoire siden av kongen ved bordet.

Lillekort han gikk først ut på trollskeibet og tok med sig en hel mengde gull- og sølvgjorder og andre gilde ting, og så piltet han tilbake til kongsgården. Da kokkejenta fikk se alt gullet og sølvet, blev hun rent fælen og spurte: «Men kjære vene dig Lillekort, hvor har du fått alt dette fra?» for hun var nok redd han ikke skulde ha fått det på riktig måte. «Å,» svarte Lillekort, «jeg var hjemme litt, og der hadde disse gjordene falt av noen spann, og så tok jeg dem med til dig, jeg.» Ja, da kokkejenta hørte de var til henne, spurte hun ikke videre om den ting; hun takket Lillekort, og alt var godt og vel igjen.

Den andre torsdagskvelden gikk det like ens. Alle var i sorg og stur; men Ridder Rød sa, at hadde han kunnet frelse kongsdatteren fra ett troll, så kunde han alltid frelse henne fra ett til, og leide henne ned til stranden. Men han

gjorde nok ikke det trollet stor skaden heller han; for da tiden kom at de kunde vente trollet, sa han likesom siste gang: «Det er bedre én mister livet enn to,» og kløv så op i treet igjen.

Lillekort bad denne gangen også om lov til å gå ned til stranden litt.

«Å, hvad skal du der!» sa kokkejenta.

«Jø, kjære, la mig gå,» sa Lillekort, «jeg vilde så gjerne ned og more mig litt med de andre guttene.»

Ja, han skulde da få lov til å gå; men det måtte han først love, at han skulde være tilbake til steika skulde vendes, og da skulde han ha med sig et stort vedfange.

Aldri før var Lillekort nedved stranden, så kom trollet farende, så det suste og bruste om det; det var én gang til så stort som det andre trollet, og ti hoder hadde det.

«Ild!» skrek trollet.

«Ild igjen!» sa Lillekort.

«Kan du fekte?» ropte trollet.

«Kan jeg ikke, så kan jeg lære!» sa Lillekort.

Så slo trollet efter ham med jernstangen sin — den var enda større enn den det første trollet hadde —, så jordspruten stod ti alen til værs.

«Tvi!» sa Lillekort, «det var noe, også det! Nå skal du få se et hugg av mig!»

Så grep han sverdet og hugg til trollet, så alle ti hodene danset bort over sanden.

«Ild,» skrek trollet. — — «Ild igjen!» sa Lillekort.

Så sa kongsdatteren til ham igjen: «Sov en liten stund på fanget mitt,» og mens Lillekort lå der, drog hun en sølvklødning på ham.

Så snart Ridder Rød merket at det ikke var noen fare på ferde lenger, krabbet han ned av treet, og truet prinsessen så lenge, til hun igjen måtte love å si, at det var han som hadde frelst henne; så tok han tungen og lungen av trollet og la i lommetørklæ sitt, og leide kongsdatteren tilbake til slottet. Her blev det fryd og glede, det kan en nok vite, og kongen visste slett ikke hvordan han skulde bære sig at med å vise Ridder Rød ære og heder nok.

Men Lillekort tok med sig et fange med gull og sølvgjorder og slikt fra trollskibet han. Da han kom tilbake til kongsgården, slo kokkejenta hendene ihop og forundret sig over, hvor han hadde fått alt det gullet og sølvet fra; men Lillekort svarte han hadde vært hjemom litt, og at det var gjorder som hadde falt av noen spann; dem hadde han tatt med sig til kokkejenta, sa han.

Da den tredje torsdagskvelden kom, gikk det akkurat like ens som de to første gangene: hele kongsgården var klædd med svart, og alle var i sorg og sut, men Ridder Rød sa, han syntes ikke de hadde så mye å være redde for; hadde han frelst kongsdatteren fra to troll, så kunde han vel frelse henne fra det tredje også. Han leide henne da ned til stranden; men da det led mot

den tiden trollet skulde komme, kløv han op i treet og gjemte sig igjen. Prinsessen gråt og bad ham stane, men det hjalp ikke; han blev ved det gamle: «Det er bedre én mister livet enn to,» sa Ridder Rød.

Den kvelden bad også Lillekort om lov til å gå ned til stranden. «Å, hvad skal du der!» svarte kokkejenta. Men så lenge bad han, til han endelig fikk lov å gå; men det måtte han love, at han skulde være tilbake i kjøkkenet igjen når steika skulde vendes.

Aldri så snart hadde han kommet ned til stranden, så kom trollet så det suste og bruste om det; det var mye, mye større enn noen av de andre, og femten hoder hadde det.

«Ild!» ropte trollet.

«Ild igjen!» sa Lillekort.

«Kan du fekte!» skrek trollet.

«Kan jeg ikke, så kan jeg lære,» sa Lillekort.

«Jeg skal lære dig!» skrek trollet, og slo efter ham med jernstangen sin, så jordspruten stod femten alen til værs.

«Tvi!» sa Lillekort, «det var noe, også det! Nå skal du se et hugg av mig!»

Med det samme grep han sverdet og hugg til trollet, så alle femten hodene danset bort over sanden.

Da var prinsessen frelst, og hun både takket og velsignet Lillekort, for det han hadde berget henne. «Sov nå en liten stund på fanget mitt,»

sa hun, og mens han lå der, drog hun på ham en messingklædning.

«Men hvordan skal vi nå få åpenbart, at det er du som har frelst mig?» sa kongsdatteren.

«Det skal jeg nok si dig,» svarte Lillekort. «Når nå Ridder Rød har leid dig hjem igjen, og gir sig ut for den som har frelst dig, så vet du han skal ha dig og halve riket. Men når de så om bryllupsdagen spør dig hvem du vil ha til å skjenke i skålene for dig, skal du si: «Jeg vil ha den vesle gutten som er i kjøkkenet og bær ved og vann for kokkejenta.» Med det samme jeg da skjenker i, spilder jeg en dråpe på tallerkenen hans, men ingen på din, og så blir han sint og slår mig, og det holder vi begge på med tre ganger. Men den tredje gangen skal du si: «Skam få dig, som slår min hjertenskjær! Han har frelst mig, og han vil jeg ha!»»

Så sprang Lillekort tilbake til kongsgården, likesom de andre gangene; men først var han ute på trollskibet som snarest, og tok en hel bråte gull og sølv og andre kostelige ting, og av det gav han igjen kokka et helt fange gull- og sølv-gjorder.

Aldri så snart så Ridder Rød at all fare var over, før han krabbet ned av treet, og truet kongsdatteren, til hun måtte love hun skulde si, at han hadde frelst henne. Så leide han henne tilbake til kongsgården, og var det ikke gjort ære

nok på ham før, så blev det da nå: kongen tenkte ikke på annet, enn hvordan han skulde hedre ham som hadde frelst datter hans fra de tre trol-lene; det var greit at han skulde ha både henne og halve riket, sa han.

Men på bryllupsdagen bad prinsessen, at hun måtte få den vesle gutten som var i kjøkkenet og bar ved og vann for kokkejenta, til å skjenke i skålene ved brudebordet. «Å hvad vil du med den svarte fillegutten her inne?» sa Ridder Rød; men prinsessen sa at han vilde hun ha til å skjenke og ingen annen, og endelig fikk hun da lov; og så gikk alt slik som det var avtalt mellem Lillekort og kongsdatteren: han spilte en dråpe på tallerkenen til Ridder Rød, men ingen på hennes, og hver gang blev Ridder Rød sint og slo til ham. Ved det første slaget falt filleklædningen av Lillekort, som han hadde på i kjøkkenet, og ved det andre slaget falt messingklædningen, og ved det tredje sølvklædningen, så stod han der i gullklædningen, så blank og gild at det lyste av ham.

Da sa kongsdatteren: «Skam få dig, som slår min hjertenskjær! Han har frelst mig, og ham vil jeg ha!»

Ridder Rød svor og bante på at han hadde frelst henne; men så sa kongen: «Den som har frelst datter mi, har vel noe å vise for sig.» Ja, Ridder Rød løp straks avsted efter tørklæ sitt, med lunger og tunger i, og Lillekort hentet alt

det gull og sølv og alt det gilde han hadde tatt ut av trollskibet; så la de hver sitt frem for kongen. «Den som har så dyre ting av gull og sølv og edelstener,» sa kongen, «han må ha drept trollet; for slikt er ikke å få hos nogen annen;» og så blev Ridder Rød kastet i ormegården, og Lillekort skulde få prinsessen og halve riket.

En dag gikk kongen og Lillekort og spaserte; så spurte Lillekort kongen om han ikke hadde hatt flere barn.

«Jo,» sa kongen, «jeg har hatt en datter til; men henne har trollet tatt, for det var ikke noen som kunde frelse henne. Nå skal du ha den ene datter mi; men kan du frelse den trollet har tatt med, skal du gjerne få henne og det andre halve riket også.»

«Jeg får vel friste,» sa Lillekort; «men jeg må ha en jernkjetting som er fem hundre alen lang, og så vil jeg ha fem hundre mann, og niste til dem for femten uker; for jeg vil langt til sjøs,» sa han.

Ja, det skulde han nok få; men kongen var redd, han ikke hadde så stort skib at det kunde bære det alt sammen.

«Jeg har skib sjøl,» sa Lillekort, og tok det han hadde fått av den gamle kjerringa, op av lomma.

Kongen lo av ham, og tenkte det ikke var annet enn spøk; men Lillekort bad bare om det

han hadde forlangt, så skulde nok kongen få se.

De kom da med altssammen, og Lillekort bad de skulde legge kjettingen i skibet først; men det var ingen som kunde orke å løfte den, og mange kunde ikke få rum omkring det ørvesle skibet på én gang. Så tok Lillekort selv i kjettingen i den ene enden og la nogen lenker op i skibet, og efter som han kastet kjettingen oppi, blev skibet større og større, og tilsist var det så stort, at både kjettingen og de fem hundre mann og nista og Lillekort hadde godt rum. «Gå nå ferskt vann og salt vann, berg og dype daler, og stans ikke før du kommer der kongens datter er,» sa Lillekort til skibet; og straks fór det avsted så det pep og hvinte om dem, både over land og vann.

Da de hadde seilt slik langt, langt bort, stanset skibet midt utpå havet. «Ja, nå er vi kommet her,» sa Lillekort; «men en annen sak er det, hvordan vi kommer herfra igjen.»

Så tok han jernkjettingen og slo den ene enden om livet på sig. «Nå må jeg til bunns,» sa han, «men når jeg drar sterkt i kjettingen og vil op igjen, må dere heise alle som én mann, ellers er det ikke mer å tenke på liv for dere enn for mig,» og dermed hoppet han til havs, så gule pulderen stod om ham. Han sank og han sank, og endelig kom han til bunns. Der så han et stort berg med en dør på, og det gikk

«Gå nå ferskt vann og salt vann, berg og dype daler!»

han inn i. Da han hadde kommet inn, fant han den andre kongsdatteren; hun satt og sydde; men da hun så Lillekort, slo hun hendene sammen. «Å, gudskjelov!» ropte hun, «nå har jeg ikke sett kristen mann siden jeg her kom.»

«Ja jeg kommer efter dig, jeg,» sa Lillekort.

«Å, mig får du nok ikke,» sa kongsdatteren, «det nytter aldri å tenke på det; får trollet se dig, tar han livet av dig.»

«Det var vel du talte om h a n,» sa Lillekort; «hvor er han henne? Det kunde være morosamt å få se han.»

Så fortalte kongsdatteren at trollet var ute og skulde se å få fatt på en som kunde brygge hundre lester malt i ett brygg; for det skulde være gjestebud hos trollet, og da forslo ikke mindre.

«Det kan jeg gjøre,» sa Lillekort.

«Ja, bare nå ikke trollet var så hastig til sinns, så jeg kunde få fortalt ham det,» svarte kongsdatteren; «men han er så bråsinnt, at han river dig i stykker med det samme han kommer inn, er jeg redd. Men jeg får vel friste å finne på noe. Nå kan du gjemme dig i koven her, så får vi se hvordan det går.»

Ja, Lillekort gjorde så, og aldri før hadde han kropet inn i koven og gjemt sig, så kom trollet.

«Huff! her lukter så kristenmanns blod,» sa trollet.

«Ja, det fløi en fugl over taket med kristen-

manns ben i nebbet, og det slapp den ned gjennom pipa,» svarte kongsdatteren; «jeg skyndte mig nok med å få det bort; men det er vel det det lukter av, likevel.»

«Ja, det er vel det,» sa trollet.

Så spurte kongsdatteren om han hadde fått fatt på noen som kunde brygge hundre lester malt i ett brygg.

«Nei, det er ingen som kan det,» sa trollet.

«For en liten stund siden var det én inne her som sa han kunde det,» sa kongsdatteren.

«Du er nå alltid så klok du,» svarte trollet; «hvorfor lot du ham gå da? Du visste jo jeg vilde ha fatt på en slik en.»

«Å, jeg lot ham nok ikke gå heller jeg,» sa kongsdatteren, «men far er så hastig til sinns, og så gjemte jeg ham i koven; om far ikke skulde ha fått noen, så er han nok her.»

«La ham komme inn,» sa trollet.

Da Lillekort kom, spurte trollet om det var sant at han kunde brygge hundre lester malt i ett brygg.

«Ja,» sa Lillekort.

«Det var vel jeg fikk fatt på dig,» sa trollet. «Lag dig nå straks til; men bære dig, brygger du ikke ølet sterkt.»

«Å, det skal nok få smak,» sa Lillekort, og gav sig i lag med bryggingen. «Men jeg må ha flere troll til å bære bryggelåg,» sa Lillekort; «de jeg har fått, orker ikke stort.»

Ja, han fikk flere, så mange at det krydde, og så gikk det med bryggingen.

Da nu vørteren var ferdig, skulde de smake allesammen, forstår sig, først trollet sjøl og siden de andre; men Lillekort hadde brygget vørteren så sterk at de falt døde som fluer, efter som de drakk av den. Tilsist var det ingen andre igjen enn ei gammel ussel kjerring, som lå bak ovnen. «Å stakkar!» sa Lillekort, «du får da smake vørteren du med!» og så gikk han bort og skrapte rundt bunnen på bryggeketet med kollen, og gav henne; så var han kvitt dem alle ihop.

Som han nå stod der og så sig om, fikk han øie på en stor kiste; -den tok Lillekort og la full med gull og sølv, bandt så kjettingen om sig og kongsdatteren og kisten, og rykket til av alle krefter; så drog mannskapet dem op i god behold.

Da Lillekort vel hadde kommet ombord igjen, sa han: «Gå nå salt vann og ferskt vann, berg og dype daler, og stans ikke før du kommer ved kongens gård,» og straks fór skibet avsted, så gule fossen stod om det. Da de på kongsgården så skibet, var de ikke sene til å møte med sang og spill, og tok imot dem, men gladest av alle var kongen, som nå hadde fått igjen den andre datter si også.

Men den som ikke var vel til mote, det var Lillekort; for begge kongsdøtrene vilde ha ham, og han vilde ikke ha noen annen enn den han

først hadde frelst — det var den yngste det. Derfor gikk han titt og ofte og tenkte på, hvordan han skulde bære sig at for å få henne, for den andre vilde han også nødig gjøre imot. En dag han gikk og tenkte hit og dit på dette, falt det ham inn, at bare han nå hadde bror sin hos sig, kong Lavring, som var så lik ham at ingen kunde skjelne dem fra hinannen, så kunde han få den andre kongsdatteren og det halve riket, for selv syntes han at han hadde nok med den ene halvdelen. Aldri før hadde han kommet på det, så gikk han utenfor slottet og ropte på kong Lavring. Nei, det kom ingen. Så ropte han én gang til og litt høiere, men nei, det kom enda ingen. Så ropte Lillekort tredje gangen, og det av alle krefter, og så stod broren der.

«Jeg sa du ikke skulde rope på mig, uten du var i din ytterste nød,» sa han til Lillekort, «og her er jo ikke en mygg som kan gjøre dig noe.»

Dermed dasket han til ham så Lillekort rullet bortover bakken.

«Å skam få dig at du slår!» sa Lillekort; «først har jeg vunnet den ene kongsdatteren og det halve riket, og så den andre kongsdatteren og det andre halve riket, og nå tenkte jeg å gi dig den ene kongsdatteren og halvdelen av kongeriket med mig — synes du det er rimelig å fare frem slik?»

Da kong Lavring hørte det, bad han bror sin om forlatelse, og de blev straks gode venner og vel forlikt igjen.

«Nå vet du,» sa Lillekort, «at vi er så like at ingen kan kjenne den ene av oss fra den andre; bytt nå klær med mig og gå op på slottet, så tror kongsdøtrene det er jeg som kommer; den som da først kysser dig, skal du ha, så tar jeg den andre;» for han visste at den eldste kongsdatteren var den sterkeste, og så kunde han vel skjonne hvordan det vilde gå.

Det var kong Lavring straks villig til; han byttet klær med broren og gikk op på slottet. Da han kom inn på rummet til kongsdøtrene, trodde de det var Lillekort, og begge sprang på timen imot ham, men den eldste, som var størst og sterkest, skubbet søsteren til side og tok kong Lavring om halsen og kysset ham; og så fikk da han henne, og Lillekort den yngste kongsdatteren. Da kan det vel hende det blev bryllup, og det så det hørtes og spurtes over sju kongeriker.